

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 183/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť E. L., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 35 ods. 3, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, ako aj čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresnej prokuratúry Piešťany v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1379/UJKP-OVK-Pn-2006 (neskôr pod sp. zn. 2 Pv 1083/08) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. apríla 2014 doručená sťažnosť E. L. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 35 ods. 3, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, ako aj čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresnej prokuratúry Piešťany (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1379/UJKP-OVK-Pn-2006 (neskôr pod sp. zn. 2 Pv 1083/08).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala trestné oznámenie a v konaní o ňom bolo uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru ČVS: ORP-1379/UJKP-OVK-Pn-2006 z 9. júna 2010 vznesené obvinenie proti J. S. za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona. Uznesením okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 1083/08-134 zo 17. decembra 2010 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry zo 17. decembra 2010“) bolo trestné stíhanie v predmetnej veci zastavené, pretože skutok, ktorým malo dôjsť k spáchaniu uvedeného trestného činu, nie je trestným činom a nebol ani zistený dôvod na postúpenie predmetnej veci. Napriek tomu, že okresná prokuratúra v uznesení zo 17. decembra 2010 sťažovateľku nesprávne poučila v súvislosti s možnosťou podania opravného prostriedku (sťažnosti), následne doručené podanie sťažovateľky označené ako „*Žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu Okresnej prokuratúry v Piešťanoch*“ adresované Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) bolo Krajskou prokuratúrou v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) vyhodnotené aj ako sťažnosť proti tomuto uzneseniu a bolo preskúmané aj s jemu predchádzajúcim postupom v zmysle § 192 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku. Krajská prokuratúra svojím uznesením sp. zn. 1 KPt 96/08 z 23. marca 2011 (ďalej len „uznesenie krajskej prokuratúry z 23. marca 2011“) sťažnosť sťažovateľky podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú.

Na základe návrhu sťažovateľky na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku bola následne generálnou prokuratúrou preskúmaná zákonnosť uznesenia okresnej prokuratúry zo 17. decembra 2010 v spojení s uznesením krajskej prokuratúry z 23. marca 2011. Generálna prokuratúra podaním č. k. XV/2 Pz 39/11-8 z 12. mája 2011 sťažovateľke oznámila, že jej návrh odkladá, pretože ho považuje za nedôvodný.

Podnetom doručeným generálnej prokuratúre 5. februára 2014 sťažovateľka namietala správnosť uznesenia okresnej prokuratúry zo 17. decembra 2010. Generálna prokuratúra uvedený podnet posúdila ako návrh na konanie podľa § 373 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý bol podaný po uplynutí lehoty podľa § 364 ods. 1 Trestného poriadku, a podaním č. k. XVI/2 Pz 24/14/1000-7 zo 6. marca 2014 v súlade s § 365 ods. 1 Trestného

poriadku sťažovateľku o tejto skutočnosti upovedomila a zároveň jej oznámila svoje zistenie, podľa ktorého generálna prokuratúra predmetnú vec preskúmala v štádiu konania i právoplatného rozhodnutia v konaniach vedených pod sp. zn. IV/1 GPt 78/08, sp. zn. IV/1 GPt 27/09, sp. zn. XV/2 Gn 225/11 a sp. zn. XV/2 Pz 39/11 a o výsledku svojich šetrení sťažovateľku vyrozumela.

Sťažovateľka namietala, že okresná prokuratúra mala v predmetnej veci dostatok dôkazov na podanie obžaloby na príslušnom súde, avšak na príkaz krajskej prokuratúry v predmetnom konaní uznesením okresnej prokuratúry zo 17. decembra 2010 rozhodla o jeho zastavení. V rámci odôvodnenia uznesenia zo 17. decembra 2010 podľa sťažovateľky okresná prokuratúra obhajovala obvineného a jeho konanie, ako i jej zamestnávateľa, ktorý hrubo porušil právne predpisy týkajúce sa bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, a jeho mieru zavinenia, ktorou k spáchaniu predmetného skutku prispel.

Okresná prokuratúra sa v dôsledku nesprávneho poučenia uvedeného vo svojom uznesení zo 17. decembra 2010 dopustila porušenia zákona, čím sťažovateľke znemožnila domáhať sa jej spôsobenej škody v sume 22 893,90 €, ktorú si uplatnila v rámci prípravného konania podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku.

Zamietnutím sťažnosti sťažovateľky uznesením krajskej prokuratúry z 23. marca 2011 došlo aj k zániku jej práva na náhradu škody, ktorá mala byť už v tom čase spôsobená „premlčaným priestupkom“. V predmetnom konaní boli na podnet sťažovateľky okresnou prokuratúrou zistené viaceré porušenia zákona, zákonných postupov ako „*zámerné prietahy vo vyšetrovaní, nedoručovanie uznesení o priberaní znalcov... manipulácia s uzneseniami pri dobe doručovania, odmietanie otázok smerovaných súdnym znalcom zo strany poškodenej... a vyšetrovateľom označené ako irelevantné, zatajovanie pribratých znalcov, jednostranné kladenie otázok súdnym znalcom v snahe poškodiť poškodenú, zámerne nútil posudzovanie dôkazových materiálov, hoci znalci tento nemali a nevideli, odmietanie komunikácie ohľadne súdnych znalcov, falšovanie lekárskej správy ako i odmietnutie kopírovania spisového materiálu pre potreby poškodenej a jej právneho zástupcu počas celého vyšetrovania..., skopírovanie spisového materiálu sa dialo až na pokyn nadriadenej*

prokuratúry pred koncom vyšetrovania i napriek sústavným žiadosťami počas celého vyšetrovania a kopírovanie nebolo kompletné, aby nemohol byť napadnutý akýmkoľvek spisový materiál čím porušil § 46 ods. 1 Trestného poriadku.

Krajským prokurátorom JUDr. Petrom Mikulášom odmietnutie podnetu na začatie trestného stíhania M. P. a I. M., súdnych znalcov ktorí posudzovali dôkazový materiál hoci znalci tento nemali, nevideli a nebol zaistení vyšetrovateľom, s odôvodnením nesúvisiacim z podaným podnetom teda neodôvodnené - opäť zamietol, vzhľadom nato že prokurátorka Okresnej prokuratúry odmietla prijať podnet podľa príslušnosti, ale okamžite ho poslala Krajskému prokurátorovi vzhľadom na jeho neobmedzené možnosti.“.

Sťažovateľka taktiež namietala, že jej podanie doručené 5. februára 2014 generálnej prokuratúre nebolo riadne preskúmané. Svojimi sťažnosťami, podnetmi a žiadosťami adresovanými krajskej prokuratúre i generálnej prokuratúre sa sťažovateľka neúspešne domáhala zrušenia uznesenia okresnej prokuratúry zo 17. decembra 2010, a preto je toho názoru, že v záujme ochrany svojich práv vyčerpala všetky jej dostupné opravné prostriedky.

Na základe uvedeného sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že jej základné práva podľa čl. 35 ods. 3, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, ako aj čl. 50 ods. 1 ústavy boli postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1379/UJKP-OVK-Pn-2006 porušené, zaviazá okresnú prokuratúru zaplatiť jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 500 €, ako aj náhradu trov konania. Alternatívne sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby „uložil J. S. a P. M. povinnosť uhradiť škodu ako i ujmu na zdraví vyčíslenú vyšetrovateľom vo výške 22.891,90 euro... spoločne, uhradiť v prospech poškodenej do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia“.

Sťažovateľka ústavný súd z dôvodu svojej nepriaznivej finančnej a sociálnej situácie taktiež požiadala o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v predmetnej veci namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 3, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, ako aj čl. 50 ods. 1 ústavy postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1379/UJKP-OVK-Pn-2006. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky malo dôjsť v dôsledku toho, že konanie v uvedenej veci, v rámci ktorého si uplatnila svoj nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom, bolo poznačené viacerými procesnými pochybeniami a napokon nesprávne uznesením okresnej prokuratúry zo 17. decembra 2010 zastavené. Cieľom sťažovateľky je dosiahnuť, aby v uvedenom právoplatne skončenom konaní príslušná prokuratúra podala obžalobu, a v rámci konania pred súdom v tejto veci

dosiahnuť, aby jej bol priznaný jej nárok na náhradu škody uplatnenej v predmetnom konaní.

Zo spisu v predmetnej veci je zrejmé, že sťažovateľka podala na generálnej prokuratúre podnet na zrušenie právoplatného uznesenia okresnej prokuratúry zo 17. decembra 2010 podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku. Generálna prokuratúra na tento podnet odpovedala podaním zo 6. marca 2014, v ktorom sťažovateľke oznámila, že uznesenie okresného súdu zo 17. decembra 2010 v spojení s uznesením krajskej prokuratúry z 23. marca 2011 nadobudlo právoplatnosť 23. marca 2011 a s ohľadom na ustanovenie § 364 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré stanovuje lehotu 3 mesiacov na podanie takéhoto podnetu, jej lehota na jeho podanie uplynula 23. júna 2011, a preto nemá zákonné oprávnenie na konanie v predmetnej veci. V závere svojho podania generálna prokuratúra poukázala na skutočnosť, že obdobné podnety sťažovateľky ňou boli preskúmané vo viacerých konaniach v rôznych štádiách predmetného konania.

S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra sa podnetom sťažovateľky riadne zaoberala, vo svojom podaní zo 6. marca 2014 dospela k dostatočným skutkovým aj právnym záverom, a preto sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec tohto odôvodnenia s ohľadom na obsah sťažnosti sťažovateľky ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka sa v súvislosti s uplatnením svojho nároku na náhradu škody na zdraví má možnosť obrátiť pre účely poskytnutia bezplatnej právnej pomoci na niektorú z kancelárií Centra právnej pomoci v blízkosti jej miesta bydliska.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2014